

ЧУДОМИР ПЕНКО ПЪДАРЯТ

Част 11 от „Делидимови одумки“

chitanka.info

Както ви е известно, нашето село е между два рида. На единия, на припека, са лозята и гюлицата, а на другия е корията. Горе, под върха на корията, в усойната, има една полянка, а до нея кладенче. На тази полянка, под кръстатия бук, си спи Пенко Пъдаря. От голям обяд още, като се наяде и напий със студена вода, легне и се събуди, кога се навали слънцето и му полази хлад по телосложението. Като се събуди, разкърши снага, прозине се и продълговато извика:

— Ааа... ааа!... Из пътя, из пътяааа!...

Уж, божем, е видял някого пакост в чужди имоти да прави, а то... демагогия! Нищо се не вижда оттам.

Понеже все по едно време се събужда и си вика, като го чуе Лъжлив Съби от къщи, че рече на жена си:

— Тино! Тино мари! Остави хурката и иди, та запали огъня да стоплиш чорбата, че се мръква!

— Ти пък! Ка'щяло да се мръква!

— Е, не чуваш ли, че Пенко се е наспал вече и вика! Викне ли той, след него ще прореве Богдановото магаре, а след него пък клепалото ще удари за вечерня.

Като се прозине още веднъж-дваж, Пенко Пъдаря си наплиска очите на кладенчето, метне антерията на рамо, взема сопата, свлича се надолу из усойната и запрашва отсреща из черешака по Просойката. Антерията му е с нададени ръкави и все възпретнати ги носи, ама кога ги спусне надолу, стават дълги-дълги, като на Узун-Пея крачолите на панталона.

Като ги пусне, завързва ги с лико долу в краищата, та станат като две торби просяшки, и мръкне ли се, пълни ги или с картофи, или с боб, с череша, с млечни царевича, с праскови — според сезона. Като ги напълни, чака да се мръкне хубавичко, метне ги на рамо и тръгва за в къщи. Тъй си пренася зимнина и летнина човекът нелегално.

В празничен ден пък, кога има хора из селото, ще вземе да се хукне от горния край, ще присоса запъхтян през цялото село за реклама и очевийност, уж че видял нещо пакост да се върши на долния край в ливадите и бахчите. А той мине, синковецът, през тях и се отбие в някоя градина, напълни единия ръкав с домати, а другия със зелен боб, и по тъмно пак се промъкне инкогнито през гюловете у дома си.

Лятос, даде господ, та родиха бостаните. Едни дини, да ти кажа, едни пъпеши, като цигански вулии. Да яде Пенко един ден, да плюска

пъпеши и да пие вода, докато бабичасъл, свил се на един синор и не може да рече две.

Хеле минал Кара-Коста с колата, качил го и го стоварил у тях. Извикал и на баба Райка да види уроки ли е, та да му прибае, или е пъп, да го завие. Дошла бабата, опънала го на рогозката, съблякла ризата, а той изпъчил един корем, сякаш е погълнал гайда.

— Какво ти е бре, сине? — попитала го старата. — Къде ти е болката?

А Пенко сковал челюсти, само носът му свири като арсеналска свирка и цял в огън гори.

Разтичала се баба Райка да му приготвя оцетени кърпи. Тук кърпа, там оцет, озовала се в избата. Кога погледнала, то що щещ! Пълна догоре с картофи ли не щещ, лук ли не щещ, боб ли и какво ли не. Гаче ли не е на гол Пенка избата, а на Станко Бахчиванина.

Щом му турила кърпите и го приспала, баба Райка си отишла и казала на снаха си. Тя се похвалила на майка си, майка ѝ извикала през плета и казала на Пена Куцучкина и ѝ рекла да не разправя на други, а Пена го тръснала още същата вечер при чешмата на жените. Разчу се из село абсолютно. Научил се и кметът, и старейшините. Дигнат се още на другата заран със стражата и хоп на очна ставка в Пенковата изба. Прибраха му продуктите от първа необходимост в общината, ама какво стана по-нататък — питай ме да ти кажа! Думат, че бобът го бил абстрахирал кметът тайно за себе си, ама като не съм видял, брате, не мога си изкриви душата. Другите работи, казват, тъй си ги ядели мишките в общината без последствие.

Пенка го уволниха категорично още същия ден. Не дочакаха да му мине и коремът даже. Оттогава се обяви в опозиция, ама нали е сам-самичък, не може да състави бюро и се ядосва. Още не се е разцепил надве. Само гащите му се разцепиха отзад, ама отрязва от дългия ръкав на антерията едно парче и си ги закърпи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.